Tanácskozás Szeged fürdőváros fejlesztéséről

Az Egészségügyi Szakszervezet és a Szegedi Fürdők és Hőforrás Vállalat tegnap ankétot rendezett Szeged üdülő és gyógyfürdő fejlesztéséről s megvitatták a hévíz gyógyításra való felhasználásának tervezetét. Dr. Márkus Sándor városi főorvoshelyettes nyitotta meg a tanácskozást, s a város egészségügyi életének intézményeinek képviselőivel a kérdéseket megvitatva tervezetet fogadott el. Ennek alapján a szakemberekből álló bizottságok megvizsgálják a konkrét feladatokat és ezt a minisztérium elé terjesztik.

Szerepel a tervben a város, illetve Újszeged egy részének gyógy- és üdülőhellyé való nyilvánítása érdekében üdülőhely kiválasztása, a gyógy- és ásványvizek megvizsgálása. Kiemelték egy SZOT szanatórium építésének, tsz-szanatóriumnak, illetve üdülő létesítésének adottságait, s reumatológikus gyógyászati fejlesztést szolgáló centralizált intézmény létrehozásának jelentőségét.

Az NDK első atomerőműve

Az NDK első atomerőműve Rheinsbergben megkezdte működését. Ez az energiafejlesztő 70 megawattos kapacitásával az első olyan atomerőmű német földön, amely ipari áramot ad át a hálózatnak.

Az erőmű a Stechlin és Nehmitz-tó partján fekszik. E két tavat mint víztartályt használja fel a kondenzhő leadása céljára. Az erőmű valamennyi berendezését úgy szerkesztették meg, hogy az üzemet radioaktív víz nem hagyhatja el.

Égből kapott segítség

Sorok a légi mentőkről

Csendes nap lesz a mai — mondja a diszpécser, amikor útjára bocsátja reggel az egyik repülőgépet. Sem rádión, sem a közvetlen telefonon nem érkezett sürgős segélykérés, így csak betegeket szállítanak. Kilen óra 49 perckor startolt a gép, rövidesen Tatabányán lesz a két beteggel. Győr, Esztergom és Balassagyarmat érintése után déltájban kell visszaérkeznie.

Megnyugtató szavak

1957 óta szállnak fel betegszállító repülőgépek a budaörsi repülőtérről, hogy az Országos Mentőszolgálat munkáját segítsék. Varga Pál pilóta az első útra így emlékezik:

— Akkoriban növekedett a gyermekparalízises esetek száma. Levezényeltek Miskolcra. Délelőtt érkeztem a reptérre, s vártam az utasításokat... Az első felszállási parancs rövidesen megérkezett. Egy kisgyereket vittek az egri mentők a maklári reptérre. Tíz percen belül indultam a géppel, s mire megérkeztem Ferihegyre, ott már újabb mentőautó várt. Drága volt minden perc; vastüdő pedig akkor csak pesti kórházban működött.

Így kezdődik a légi mentőszolgálat története. Ma már az Országos Mentőszolgálat kötelékébe tartoznak, s feladatuk: elsősorban a gyors betegszállítások lebonyolítása, de igénybe veszik a repülőgépeket akkor is, ha a hosszú autóút ártana a betegnek.

Itt áll előttünk a betonon az egyik gép a hét közül: fehérre festették, mint a mentőautókat, s messziről látható rajta a vöröskereszt. Csehszlovák gyártmányú, biztonságos gépmadár, a vezetőülés mögött a hordágy helye.

A betegek gyakran félnek, amikor hordágyukat a gépbe emelik. Legtöbbjük most repül először; de egy-két megnyugtató szó megteszi a magáét. Olyan simán szállunk: nem is érzik a sebességet, a magasságot — mondja a pilóta, s elmeséli, hogy egy öreg nénit szállított egyszer, aki különösen félt. Az út végén azután megkönnyebbült, de mentegetődzött; nincs nála pénz, nem tud borravalót adni. Megnyugtatták, nem is kell. Később azonban, amikor már el is felejtkezett az esetről, hívták az irodába: csomagot hozott a postás. A néni küldte...

Új és új felszállás

1957-ben 157 felszállásuk volt, idén csak az első félévben majdnem ezer. Fennállásuk óta hatezer beteget hoztak-vittek. Itt abbamarad a beszélgetés, mert sürgős hívás érkezik a mentőszolgálat központjából. Siófokon megbetegedett egy osztrák turista. Súlyos tüdőgyulladás. Megélénkül az iroda. Telefon a siófoki reptérre, s érkezik a válasz: „Igen, fogadjuk", s már elhangzik az utasítás: „Indulás tizenkettőkor".

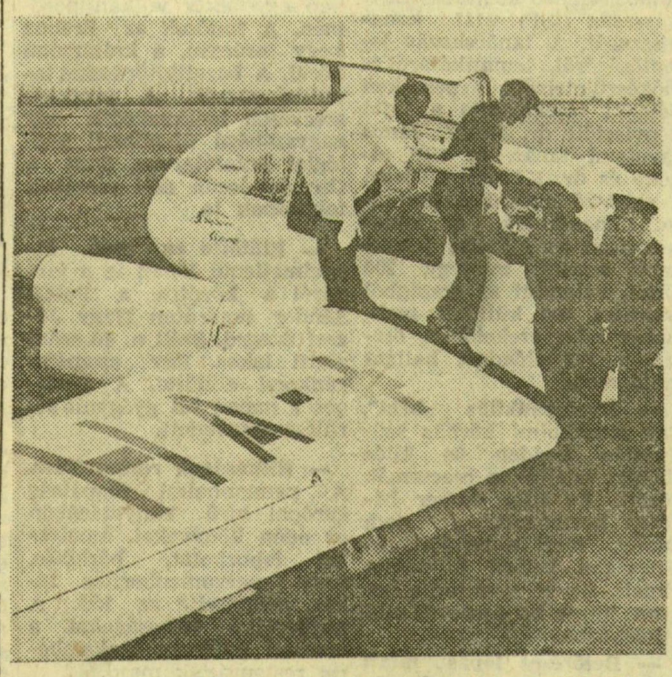

Megérkezett a repülőgép. Féltő szeretettel segítik le a betegeket

Elsősorban hazai útjain vannak, de szállítanak külföldre is betegeket, s ha szükséges, hazahozzák a kint megbetegedett magyarokat.

Tóth György főpilóta idén ünnepelte huszonötödik évi repülősjubileumát. Elmondja, hogy Európa-szerte ismerik a magyar légimentőket; a repülőgépekkel kiegészített hazai mentőszolgálat kiválóan működik, az ország minden táján megtalálható mentőállomások jól kombinálhatják a gépkocsiszállítást a légivel. Amikor például Veszprémben gázpalackrobbanás történt, szakorvost és vérplazmát szállítottak a három sérült gyors ellátására. A repülőgépek ugyanis a segélynyújtás legnagyobb ellenfelét, az időt győzik le.

A Siófokra induló gép most startolt, s már jelzik, hogy visszajött a reggel indított Morava. Még a kifutópályán gurul a gép, de a mentőautó már elindult. Kisegítik a gépből a Balassagyarmatról hozott beteget, s már indulhat is a mentőautóval tovább.

Meghívták a pilótát a lagzira

Négy pilóta repül, kilenc szerelő vigyáz a gépekre. Érzik mindnyájan munkájuk felelősségét. Szinte mindenkinek van olyan élménye, amilyent Varga Pál mesélt. Három éve hozott fel egy sárhidai kisfiút súlyos állapotban a fővárosba. Hóesés volt, de hát a gépnek mennie kellett.

A gyerek gyógyulása után apja, Baki János kusza sorokban mondott köszönetet. Tréfás volt a pilóta válasza: „Majd meghívnak az öcsi esküvőjére". Postafordultával újabb levél jött. „El is várjuk". Jancsika most nyolc éves lehet...

B. B. I.

A szalámimester emléke

Tizenhárom év óta nyugszik a temetőben. Az emléke azonban ma is él azokban az emberekben, akiknek alkalmuk volt együtt dolgozni vele. Legutóbb Dudás Béla elvtárs, dorozsmai párttitkár idézte fel alakját, s Csepi József munkatársunk — a Dél-Magyarország szeptember 28-i számában — ezt így rögzítette: „Van itt még egy Obradovics Sztojko is. Mester volt a szegedi szalámigyárban... Dudás Béla emlékszik rá: ez az Obradovics Sztojko sok munkásnak kiverte a fogát".

Súlyos kijelentés. Akik olvasták, azok vagy rábólintottak, hogy az ilyesmi valóban jellemző volt a régi kizsákmányoló rendszerre, vagy rosszallóan csóválták a fejüket, mondván, hogy Obradovics Sztojko egyéniségét nem lehet ilyen egyszerűen elintézni. A lánya felháborodott. Rögtön szaladt a szerkesztőségbe, hogy az édesapját megrágalmazták, s mivel a sírjában nem tud védekezni, ő, a lánya kötelességének érzi a tiltakozást. Azt mondta, ez a legkevesebb, amit meg kell tennie édesapja becsületéért. Bizonyította: az ő apját 1948. október 15-én a Magyar Munka Érdemrend bronz fokozatával tüntették ki, pedig akkor nem szórták marékkal az ilyesmit. Állította: az ő apja kommunista volt, tagja a pártnak, s akik a keze alatt dolgoztak, azok tisztelték, szerették.

Az igazság bonyolult

A Szegedi Húsipari Vállalat párttitkára, Bálint László elvtárs, csak hallomásból tudja, milyen ember volt a „mester úr" (így szólították annak idején). Ezért csak annyit mond, hogy az igazság bonyolultabb és mélyebben rejlő, mint ahogy ezt a cikkíró rögzítette. Ilyen értelemben beszél Farkas János elvtárs, a pártvezetőség tagja is. Javasolják, beszéljünk például Rácz István elvtárssal is, aki már 20 éve dolgozik a gyárban, kommunista és munkásőr. Szavahihető ember, amit mond, nyugodtan el lehet fogadni.

Különös „vallomás" kezdődik:

— Hirtelen mérgű volt a szalámimester, annyi szent, de nála igazságosabb emberrel még alig találkoztam. Őhozzá hiába ment valaki hízelegni, talpat nyalni, egyszerűen elzavarta az illetőt. Kiabált néha, azonban sohasem alaptalanul. Mást mondok: engem 1948-ban — ipari tanulóskodtam akkor — el is tángált egy füstölőfával, mert a tokaszalonna tetejét is beleolvasztottam a zsírba, pedig érthetően megmondta, hogy ne tegyem. Elfelejtettem, tehát jogosan kaptam egyetkettőt a hátamra. Felfoghatnám ezt úgy is, hogy a „kapitalizmus embere", a „munkásnyúzó" húzott végig rajtam. De hát ennek mi értelme volna? Csak nevelni akart az akkor még divatban levő módszerekkel. Én azt mondom, Sztojko bácsinak köszönhetem, hogy rendes emberré formálódtam.

A nyílt tekintetű, sötét hajú férfi nem is palástolja, hogy nagyrabecsüli egykori tanítóját. Kicsit elgondolkodik, s hogy még jobban aláhúzza amit mondani akar, így folytatja:

— Úgy tessék elképzelni, hogy tudása, szakértelme folytán szinte korlátlan hatalommal rendelkezett a gyárban a felszabadulás utáni években is. Jól tudta, hogy nélkülözhetetlen, ezért soha nem félt semmitől, s nem bánt meg semmit. Ezt azért hangsúlyozom, mert az imént említett fenyítés után énelőttem sem kellett magyarázkodnia. Este, mikor hazafelé indultam, mégis behívott a kis fülkébe és atyaian így szólt hozzám :„Idefigyelj, fiam! Amit én mondok neked, azt mindig úgy csináld, mert az biztosan jó. Akkor soha nem lesz semmi baj". Nem is lett...

Párttag lett

Hajducsák László az államosítást követő években párttitkár volt a gyárban. Tömören, egyértelműen fogalmaz:

— Rosszat nem mondhatok Obradovicsról. Egy bizonyos: be tudta csukni úgy az ajtót, hogy abban itt-ott maradt üveg. Gyakran berobbant, s ilyenkor nem válogatta kifejezéseit. Néha még Pick Jenő tulajdonost is kizavarta innen. Különben 1948-ban munkaérdemrendet kapott, és akkor azt mondtuk neki: akinek ilyen kitüntetése van, az érdemes arra, hogy párttag legyen. Be is lépett. Az üzemben lakott, és szinte éjjel-nappal végezte a dolgát. Akkoriban szigorúan tilos volt enni a szalámiból. Aki ezt megszegte, annak könnyen odamondta: „Maga holnap nem jön be dolgozni". Pedig akkor már nem a tőkés kezében volt a gyár. Viszont apámtól tudom, hogy a múlt rendszerben, amikor márciusban szélnek eresztették az embereket, mert nem volt a gyárban munka, akkor Obradovics 20—30 embert is bújtatott, húzta-halasztotta elbocsátásukat.

A modora...

Újabb kommunista érkezik a pártirodára: Erdődi Károly elvtárs. Ő 1949-ben került a szalámigyárba, s mintegy 4 évig dolgozott együtt a szalámimesterrel. Ilyennek látja:

— Amit megmondott, az ellen nem lehetett apellálta. Megkövetelte, végrehajtatta következetesen. Ha akarom, azt is mondhatom, hogy könyörtelenül. Senki nem mert ellentmondani neki. A raktárban csak azok a személyek aggathatták fel a rúdra a szalámit, akiket ő kijelölt. Előfordult, hogy megszegték ezt az utasítását — ilyenkor rögtön fegyelmezett. Rendet akart és el is érte. Felnőtt munkásokat azonban tudtommal soha nem ütött meg, s nem verte ki a fogát senkinek. Talán furcsán hangzik, de valójában szerette az embereket, csak a rossz modora miatt ezt nehezen lehetett észrevenni.

A vélemények után

Íme a teljesebb, összetettebb portré. Obradovics Sztojko sokszínű egyéniség volt, aki szaktudása, szorgalma révén különleges jogokat és előnyöket élvezett a szegedi szalámigyárban. de ebben a helyzetben is megmaradt olykor nyers, de igazságszerető embernek

Az újságcikk csupán a fekete színeket rakta fel, amikor a nagy tekintélyű szalámimester képét felelevenítette, és így akaratlanul is eltorzította az igazságot Ezért kellett meghallgatni közvetlen munkatársainak véleményét is, akik szívesen emlékeznek rá.

F. N. I.

Olvasóink írják

FELESLEGES JÁRKÁLÁS EGY SZANDÁL MIATT

Csák Istvánné Szeged, Sümegi utca 29/b szám alatti olvasónk szerkesztőségünknek küldött panaszlevelében arról tesz említést, hogy fiának augusztus 8-án vásárolt egy 33-as zárt szandált. „Szeptemberben adtam először a lábára, — írja — amikor iskolába ment. Nemsokára utána kidőlt az oldala, s emiatt a szandált visszavittem a Gabi cipőboltba, ahol azt vásároltam. A csere sajnos nem sikerült, mert itt tataroznak. Elküldtek a Vár utcába, majd onnan az Oskola utcába. Közölték velem, hogy a szandált nem tudják kicserélni, mivel az említett hibán kívül más baja nincs. Elküldtek, javíttassam meg, s a számlát majd ők kifizetik. Ott viszont olyan határidőre vállalták volna a javítást, hogy arra várni nem tudtam. Mennyi fáradságába került volna az üzletnek, ha írnak egy pár sort, hogy a javítást sürgősen végezzék el?

„KÉREM A RÁDIÓHASZNÁLATI ENGEDÉLYT"

„Pár héttel ezelőtt olvastam" — írja szerkesztőségünknek küldött levelében Lovas László Szeged, Dugonics tér 11. szám alatti olvasónk, hogy orvhallgatók úton-útfélen, korzón és nyilvános helyen bömböltetik tranzisztoros rádiójukat, s lehet, hogy nincs is rádióhasználati engedélyük. Alkalomadtán az erre illetékes szervek nem kérdezhetnékeme meg az ilyen rádiót bömböltetőktől, hogy van-e nekik rádióhasználati engedélyük. Ha ezt nem tudnák felmutatni, akkkor is könnyen lehetne személyi igazolványuk alapján a postán utána nézni a dolognak. Úgy vélem, az orvhallgatók száma ezzel az intézkedéssel lecsökkenne.

Ugyancsak Lovas László olvasónk írja, hogy a megszépült Lechner teret megtekintette. Kifogásolja viszont, hogy ott 10—14 éves gyermekek kerékpárversenyt rendeznek, a pihenők legnagyobb bosszúságára. Kérdezi: nem lehetne-e a sok veszélyt rejtő „kerékpárversenyt" megszüntetni?

A szegedi járási tanács vb művelődésügyi osztálya pályázatot hirdet az alábbi

nevelői állásokra:

A Mórahalmi Gimnáziumnál egy biológia—kémia szakos középiskolai tanár.

Algyő község belterületén egy magyar—orosz.

Zákányszék és Baks belterületén egy-egy számtan—fizika szakos ált. iskolai tanári.

Ásotthalom—Halasteleki 2 tanulócsoportos iskolánál egy tanítói állásra. — Fenti állásokhoz szolgálati lakás nincsen.

Csengele község belterületén egy számtan—fizika tanári állásra, 2 szobás szolgálati lakással.

A betöltendő állások után a 110/1966. M. M. sz. rendeletben előírt illetmény jár. A pályázati kérelmeket önéletrajzzal az igazgató, illetve alkalmazó hatóság útján a minősítés csatolásával kell megküldeni. — A pályázatok beadásának határideje: 1966. október 20. S 98 047

Befejezetlen „Angyal"

Az „Angyal", Roger Moore legújabb kalandjaiba csütörtökön este belecsapott a ménkű; helyesebben az adás zavartalanságába. Azt még csak megbocsátotta a néző a közvetítővonalnak, hogy a film közepének néhány kockája „elugrott", zavarosan kiesett a szemek látószögéből. A következő épségés képekből ugyanis következtetni lehetett a „szétrobbantottakra". Hanem a film végén... Há. az már sok!

Ott maradt ugyanis Angyal az akvárium mellett, tenyerében a tengernyi gyémánttal, és farkasszemet nézett egy rámeredő revolverrel, amelyet a képzelt „segítőtárs", a volt katonai elhárító fogott rá a gazdag zsákmány reményében. A képsor itt robbant ismét, a nézők „nagy-nagy örömére"... Mi történt hát Angyallal? Álljunk az akvárium mellé és következtessünk. A következő pillanatban Angyal hosszú lábát használva ráborítja az akváriumot a volt elhárítósra, s közben sokat ígérő pillantással tekint a volt pilóta özvegyére, akinek fő foglalkozása nem is annyira a szépsége, mint inkább az, hogy megvalósítható bűnügyi cselekményeket fűz csokorba. Közben — mint ahogy ezt már megszoktuk — megérkeznek a Yard emberei, élükön az elmaradhatatlan és Angyallal mindig hadilábon álló felügyelővel. A többit már tudjuk: írta, rendezte, fényképezte, fordította, szinkronizálta, s a magyar hangokat nyújtotta X, Y és Z. S miután mindezt most már tudja a kedves néző, ma este már nyugodtan hajthatja álomra fejét.

L. F.

Friss tiszai halból

sült keszeg

(apró)

ismét korlátlanul kapható Kossuth Halászati Tsz büféjében a hídnál.

xk. 13 483